

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 11C/71/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716203498
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Petreás
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2016:6716203498.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Jánom Petrásom, v spore žalobcu F. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XX, XXX XX U., zastúpeného JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom so sídlom Dukelských hrdinov 22, 960 01 Zvolen, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o zaplatenie 1.445,93 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi F. Q. 1.445,93 Eur s 5,05% úrokmi z omeškania ročne zo sumy 1.445,93 Eur od 18.02.2016 do zaplatenia do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd p r i z n á v a žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou podanou 17.3.2016 žiadal zaviazať žalovanú na zaplatenie 1.445,93 Eur s príslušenstvom s odôvodnením, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, odbor kriminálnej polície PZ, ČVS: ORP-431/1-VYS-ZV-2014 zo dňa 16.5.2014 policajt podľa § 206 ods.1 Trestného poriadku rozhodol o stíhaní žalobcu ako obvineného z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods.1 písm. a) Trestného zákona. V rámci vyšetrovania v prípravnom konaní bolo vykonaných viacero procesných úkonov. Po skončení prípravného konania podal prokurátor podľa § 234 Trestného poriadku príslušnému súdu obžalobu. Trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen zo dňa 17.2.2015 sp.zn. 5T/7/2015 bol žalobca uznaný za vinného z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods.1 písm. a) Trestného zákona, za čo bol žalobca odsúdený podľa § 323 ods.1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods.2,4, § 46 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov a podľa § 48 ods.2 písm. a) Trestného zákona zaradil súd žalobcu do Ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Žalobca proti trestnému rozkazu podal v zákonom stanovenej lehote odpor. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 24.4.2015 sp.zn. 5T/7/2015 bol žalobca spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. Proti rozsudku podal prokurátor v celom rozsahu odvolanie. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.7.2015 č.k. 2To/62/2015 bolo podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietnuté.

2. Žalobca z titulu náhrady za poskytnuté právne služby uhradil zvolenému obhajcovi nim požadovanú odmenu za poskytnutie právnych služieb na základe faktúry č. 1510078 na sumu 1.445,93 Eur.

3. Žalobca považuje uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné rozhodnutie. Okrem škody, ktorá mu vznikla v dôsledku predmetného nezákonného rozhodnutia, týmto rozhodnutím zároveň došlo aj k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti.

4. Právo na obhajobu osoby, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie, je ustanovené ako jedna zo základných zásad trestného konania (§ 2 ods.9 Trestného poriadku). Uvedené právo je zakotvené aj v článku 50 ods.3 Ústavy Slovenskej republiky medzi právami na súdnu a inú právnu ochranu. Najvýznamnejšou časťou práva na obhajobu je právo obvineného zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom (§ 34 ods.1 tretia veta Trestného poriadku). Trestný poriadok teda umožňuje, aby si obvinený mohol na svoju obranu a obhajobu voči vznesenému obvineniu zobrať na pomoc osobu znalú práva, ktorá má teoretické znalosti práva a praktické skúsenosti s priebehom trestného procesu. Je to predpoklad, že v trestnom konaní budú na obranu obvineného uplatnené všetky oprávnenia, ktoré obvinenému umožňuje zákon uplatniť tak, aby obvinený, ktorý je nevinný, nebol odsúdený, a v prípade, ak sa obvinenie zakladá na pravdivých skutočnostiach, obvinený nebol potrestaný prísnejšie, ako by podľa zákona mal byť.

5. Právny zástupca žalobcu v žalobe poukázal na článok 46 ods.3 Ústavy SR, § 3 ods.1, § 5 ods.1 a ods.3 a § 6 ods.1, ods.2 a ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

6. Listom zo dňa 13.8.2015 označeným ako „Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vzniknutej nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci, pri výkone verejnej moci“ žalobca v súlade s ustanovením § 15 ods.1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa domáhal predbežného prerokovania svojho nároku. Škodu si uplatnil vo výške 1.445,93 Eur.

7. Listom zo dňa 28.10.2015 označeným ako „Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - odpoveď“ bolo žalobcovi po opakovanom posúvaní si veci medzi inštitúciami žalovanej oznámené, že o jeho žiadosti rozhodne Ministerstvo spravodlivosti SR, avšak k tomu doteraz nedošlo.

8. Poukázal aj na § 16 ods.4 vyššie uvedeného zákona.

9. Žalovaná zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky vo vyjadrení zo dňa 31.5.2016 uviedla, že pasívna legitímácia Generálnej prokuratúry bola v rámci súdneho konania ustálená „a contrario“ v zmysle ustanovenia § 4 ods.1 písm. b) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, poukazujúc na súdnu prax pri určovaní pasívne legitímovaného subjektu, ktorá ale ako je potrebné zdôrazniť, doteraz nie je jednotná.

10. V mene štátu koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky vtedy, ak bola škoda spôsobená prokurátorom v tomto prípade v trestnom konaní. Generálna prokuratúra SR preto naďalej zotrváva na pôvodnom závere, že nie je orgánom príslušným na konanie o žiadosti.

11. S prihliadnutím na poslednú zmenu zákona č. 514/2003 Z.z. platnú a účinnú od 1.1.2013 bolo nesporné, že v predmetnej veci sa nemalo konať s Ministerstvom vnútra SR (prokurátor zamietol sťažnosť a podal obžalobu), avšak sa ani nedalo jednoznačne dospieť k záveru, že konať v mene SR má Generálna prokuratúra SR. Ak neboli oprávnené konať Ministerstvo vnútra SR a ani Generálna prokuratúra SR, bolo namieste aplikovať ustanovenie § 4 ods.2 uvedeného zákona, t.j. vo veci sa malo konať s Ministerstvom spravodlivosti SR.

12. Vo vyjadrení žalovaná ďalej poukázala na to, že žalobca bol trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen zo dňa 17.2.2015 v konaní vedenom pod sp.zn. 5T/7/2015 uznaný vinným z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods.1 písm. a) Trestného zákona. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.4.2015 bol žalobca podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku rozsudkom oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa skutok stal. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp.zn. 2To/62/2015 zo dňa 23.7.2015 podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátorky zamietol. Prokurátor sa nijakým spôsobom nepodielal na vydaní unesenia o vznesení obvinenia. Prokurátor ani nič neopomenul. Preto nie je ani teoreticky možné, aby škodu spôsobil tak, ako to predpokladá zákon. Rozhodnutie prokurátora o zamietnutí sťažnosti nebolo zrušené, a teda nebola vyslovená jeho nezákonnosť, keď k uvedenému mohlo dôjsť aj na podklade návrhu obvineného na postup podľa § 363 ods.1 Trestného poriadku, ktorý ale túto možnosť nevyužil. Odhliadnuc od uvedeného je podľa žalovanej vhodné zdôrazniť, že aj v čase vydania rozhodnutia o vznesení obvinenia existovali dve skupiny dôkazov, jedna svedčiaca v prospech poškodeného v trestnom konaní, jedna v prospech žalobcu (obvineného), pričom v rámci prípravného konania boli vykonané všetky dostupné dôkazy

zákonným spôsobom a v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a na jeho vydanie boli splnené všetky zákonné predpoklady. Skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t.j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z toho dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Za nezákonné nemožno automaticky považovať každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedie k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného bez posúdenia osobitostí trestnej veci. Do pozornosti je potrebné dať aj skutočnosť, že predpokladom pre uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je spôsobenie škody orgánmi verejnej moci v dôsledku nezákonného rozhodnutia, nezákonného zatknutia, zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody, rozhodnutia o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutia o väzbe alebo nesprávnym úradným postupom. Podmienky musia byť kumulatívne splnené, t.j. nesprávny postup/rozhodnutie - spôsobenie škody - príčinná súvislosť medzi nimi. Aj keď zákon explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

13. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Ide o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a zváženie všetkých príčinných súvislostí, t.j. z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, t.j. ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode, keď nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. Prokurátor v tomto prípade postupoval v zmysle ustanovení Trestného poriadku a vzhľadom na dôkaznú situáciu ani inak postupovať nemohol. Nie je namieste bez ďalšieho poukazovať na ustálenú súdnu prax čo sa týka vzniku škody a teda, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia a takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť.

14. Právny zástupca žalobcu vo vyjadrení zo dňa 21.6.2016 poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Cdo/289/2014 zo dňa 14.10.2015, v ktorom pasívna vecná legitímácia Generálnej prokuratúry je odôvodnená nasledovne: „preto v prípade, že prokurátor podanú sťažnosť obvineného (poškodeného) proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a následne podá obžalobu príslušnému súdu, zakladá tým oprávnenie Generálnej prokuratúry SR konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (z tohto hľadiska odporcom namietaný vnútorný rozpor medzi tým, že uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie nevydal prokurátor a preto nemohol priamo spôsobiť škodu je potrebné výkladom preklenúť tak, že prokurátor svojim aktívnym konaním, t.j. zamietnutím sťažnosti a podaním obžaloby, zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, hoci mu právny poriadok dáva oprávnenie konať aj inak, napr. zastaviť trestné stíhanie alebo postúpiť vec; preto právna úprava nezakotvuje v ustanovení § 4 ods.1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. ako kritérium na založenie oprávnenia Generálnej prokuratúry SR konať za štát v konaní o náhradu škody skutočnosť, že prokurátor nezákonné rozhodnutie vydal, ale že škodu spôsobil v trestnom konaní; k spôsobeniu škody v tomto prípade zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia, ale tým, že ho nevyužívajúc svoju kompetenciu nezruší, trestné stíhanie obvineného nezastaví, nepostúpi vec, teda osvojí si závery nezákonného rozhodnutia a podá na základe nich obžalobu. Zo žiadnych ustanovení trestného poriadku nemožno vyvodiť zásadu, ktorá by stanovovala, že v pochybnostiach, ktoré sa nedajú odstrániť ani ich dôsledným vyhodnotením, by mali orgány činné v trestnom konaní postupovať vždy v prospech poškodeného, resp. v neprospech

podozrivej osoby. V tomto prípade prokurátor preto nemal vznášať obvinenie, ale mal postupovať podľa § 228 ods.1 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku a trestné stíhanie malo byť prerušené. Podľa tohto ustanovenia sa dá totiž postupovať nielen vtedy, ak je páchatel' neznámy, ale aj vtedy, ak nemožno skonštatovať, že sa skutok stal, a na obvinenie konkrétnej podozrivej osoby nie sú dostatočné dôkazy. Podanie nepodloženej, nedôvodnej alebo nesvedomitej obžaloby má zásadne vplyv na konanie pred súdom. Súdy majú obmedzenú možnosť vrátiť vec prokurátorovi na došetrenie, a preto sa musia zaoberať aj takýmito obžalobami, t.j. napríklad obžalobami, pri ktorých je dopredu isté, že musí dôjsť k oslobodeniu obžalovaného, nakoľko je reálne nemožné, aby došlo na hlavnom pojednávaní k zmene dôkaznej situácie na rozdiel od dôkaznej situácie, ktorá bola v prípravnom konaní. Úlohou policajta a prokurátora nie je len vykonávať výsluchy a viesť dokazovanie s tým, že ak sú vo veci rozpory v dôkazoch, tak je nutné postupovať v neprospech takejto osoby, vzniknúť jej obvinenie a následne na takúto, už obvinenú osobu, podať obžalobu, nakoľko rozpory aj naďalej pretrvávajú a musí ich vyriešiť súd. Opätovne treba zdôrazniť, že prokurátor a policajt sú viazaní zásadou voľného hodnotenia dôkazov, musia v zmysle nej postupovať, odstraňovať rozpory, ustáliť skutkový stav veci, možného páchatela a následne prijímať rozhodnutia a tým aj zodpovednosť. Tejto zodpovednosti sa preto nemôžu zbaviť tak, že ju budú prenášať na súd len z dôvodov „rozporov v dôkazoch“ a to aj v prípadoch, keď je obvinenie vyslovene postavené len na domnienkach. Podstatným východiskom pre prácu policajta a prokurátora v rámci prípravného konania by malo byť to, že orgány činné v trestnom konaní nie sú len orgány na zbieranie dôkazov (na ich vyhľadávanie a fixovanie) a na ich predkladanie súdu s tým, že až súd je oprávnený ich hodnotiť. Práve naopak, orgány činné v trestnom konaní musia dôkazy riadne hodnotiť a nemôžu len svojvoľne skonštatovať, že existujú pochybnosti a je potrebné podať obžalobu. Cieľom ich činnosti by preto nemalo byť podávanie obžalôb na súd „za každú cenu“, často len z dôvodu, že ak už raz bolo vznesené obvinenie a zostalo v platnosti, bolo by neúspechom orgánov činných v trestnom konaní, ak by sa trestné stíhanie vedené proti nej v prípravnom konaní zastavilo. K podaniu obžaloby by konajúcemu prokurátorovi zásadne mali stačiť len indicie alebo domnienky, ktoré nasvedčujú tomu, že nemožno vylúčiť, či sa trestný čin stal a či obvinený trestný čin spáchal, pričom už staršia trestnoprávna literatúra kládla obžalobe veľký dôraz, keď uvádzala, že nepodložená, prehnaná, nesvedomitá a nedôvodná obžaloba je vždy nebezpečenstvom pre správne a spravodlivé rozhodnutie súdu, nech je súd akokoľvek objektívny a nestranný a tým zakladá aj nárok na náhradu škody.

15. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní dňa 29.9.2016 uviedla, že naďalej trvá na podanej žalobe a na všetkých skutočnostiach, ktoré už boli v tomto konaní uvedené, a na všetkých podaniach, ktoré v tomto konaní urobili. Má za to, že ide o objektívnu zodpovednosť štátu, nakoľko žalobca bol obžalovaný, ale nebol odsúdený, a to zakladá objektívnu zodpovednosť štátu a takisto aj vznik škody. Sú splnené všetky predpoklady, ktoré uvádza Občiansky zákonník pre vznik škody, takisto protiprávne konanie. Prokurátor vykonáva dohľad nad trestným konaním a má tak povinnosť v prípade, ak sa v trestnom konaní vyskytnú rozpory a nie je dostatočne preukázaný skutkový stav a nie je dostatočne preukázané, že či sa skutok naozaj stal a či ho spáchal konkrétny páchatel', má možnosť podľa Trestného poriadku aj trestné stíhanie zastaviť, podmienene zastaviť alebo trestné stíhanie prerušiť. Nemá povinnosť podať na obvineného obžalobu. Trestný poriadok poskytuje prokurátorom aj iné možnosti a najmä v prípade, že nie je vysoká miera odôvodnenosti alebo nie sú pochybnosti o tom, kto skutok spáchal a či sa skutok naozaj stal. Orgány činné v trestnom konaní musia v trestnom konaní vždy odstrániť rozpory, ustáliť skutkový stav veci, zistiť možného páchatela, konkrétneho páchatela a v konaní vydávať rozhodnutia a tým pádom aj prijímať zodpovednosť. Žiadala podanej žalobe vyhovieť a zaviazat' žalovanú na náhradu škody, lebo sú splnené zákonné predpoklady pre vznik škody.

16. Poverená zástupkyňa žalovanej uviedla, že čo sa týka vyčíslenia trov právneho zastúpenia v trestnom konaní za poskytovanie právnych služieb, toto zodpovedá v podstate jednotlivým úkonom právneho zástupcu, ktoré vykonal v trestnom konaní. Odhladnuc od tohto, pridrižiava sa vyjadrenia zo dňa 31.5.2016. Uviedla, že je na mieste žalobu žalobcu zamietnuť. Nie je možné súhlasiť ani s vyjadrením právneho zástupcu žalobcu, že prokurátor mal postupovať v konaní podľa § 228 ods.1 Trestného poriadku vzhľadom na relatívnu pochybnosť, na ktorú on tam poukazoval. V danom prípade na to neboli splnené predpoklady pre prerušenie trestného stíhania. Jednotlivé dôkazy, ktoré boli vykonané v prípravnom konaní svedčili v jeho neprospech. Skutočnosť, že následne došlo v priebehu súdneho konania k zmene dôkaznej situácie, či už v dôsledku modifikácie výpovede jednotlivých svedkov, prokurátor nemal ako predvídať, nemohol v podstate predpokladať, že dôjde k takémuto obratu a že to bude mať následne vplyv na rozhodnutie súdu. Pokiaľ by mali rešpektovať sporný názor niektorých súdov, resp. že by zákon č. 514/2003 Z.z. a gestor tohto zákona mali ambíciu odškodňovať

všetky takéto prípady, či už zastavené, postúpené alebo oslobodené, potom v týchto prípadoch by štát neniesol zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup, ale za výsledok trestného konania ako taký a takéto zodpovednosť zákon č. 514/2003 Z.z. neupravuje. V trestnom konaní nedošlo k porušeniu trestného konania, nedošlo k porušeniu jednotlivých zásad, ktoré sú vyjadrené v Trestnom poriadku. Žiadala žalobu preto zamietnuť.

17. Z predložených listinných dôkazov a z obsahu spisu Okresného súdu Zvolen sp.zn. 5T/7/2015 bolo zistené, že žalobca F. Q. bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen č.k. 5T/7/2015-235 zo dňa 17.2.2015 za prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods.1 písm. a) Trestného zákona. Po podaní odporu proti uvedenému trestnému rozkazu Okresný súd Zvolen rozsudkom č.k. 5T/7/2015-272 zo dňa 24.4.2015 oslobodil žalobcu F. Q., nar. XX.X.XXXX spod obžaloby Okresnej prokuratúry Zvolen sp.zn. 2Pv/283/14/6611 zo dňa 14.1.2015, ktorá mu kládla za vinu spáchanie prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods.1 písm. a) Trestného zákona, ktorý mal spáchať tým, že dňa 15.5.2014 v čase okolo 13.00 hod. v U., časť Z., okres U., pri tom, ako bol eskortovaný príslušníkmi Obvodného oddelenia PZ U. pred rodinného domu č. XX, za účelom podania vysvetlenia k telefonickému oznámeniu X.Á. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. XX, U., cestou k služobnému motorovému vozidlu, vo vzdialenosti cca 200 m od uvedeného rodinného domu, bezdôvodne fyzicky napadol člena hliadky npor. F. X. tak, že ho jedenkrát udrel päťou pravej ruky do pravej strany krku, čím spôsobil F. X., nar. XX.X.XXXX pomliaždenie pravej strany krku ľahkého stupňa, bez liečenia a práceneschopnosti, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

18. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 2To 62/2015 zo dňa 23.7.2015 zamietol odvolanie okresného prokurátora voči rozsudku Okresného súdu Zvolen sp.zn. 5T/7/2015 zo dňa 24.4.2015.

19. Faktúrou č. 1510078 zo dňa 23.7.2015, splatnou 10.8.2015 vyfakturoval právny zástupca žalobcu F. L.R. E. žalobcovi trovy právneho zastúpenia sumou 1.445,93 Eur - za trovy právneho zastúpenia v konaní vedenom pred Okresným súdom Zvolen pod sp.zn. 5T/7/2015 vrátane prípravného konania - ORPZ: ČVS: ORP-431/1-VYS-ZV-2014 a odvolacie konania na Krajskom súde v Banskej Bystrici 2To/62/2015.

20. Súdu bolo predložené potvrdenie Všeobecnej úverovej banky, a.s. Bratislava o zrealizovaní transakcie, a to zaplatení vyfakturovanej sumy 1.445,93 Eur dňa 28.7.2015 žalobcom F. Q. advokátovi F. L.R. E. na jeho účet.

21. Právny zástupca žalobcu advokát F. L. E. žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci, pri výkone verejnej moci zaslanou Ministerstvu spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave si uplatnil žalobca nárok na náhradu škody vo výške 1.445,93 Eur, ktorá škoda predstavuje zaplatenú odmenu - trovy právneho zastúpenia za zastupovanie vo vyššie uvedenom trestnom konaní.

22. Ministerstvo spravodlivosti SR prípisom č. 45486/2015/141 zo dňa 28.10.2015 zaslalo odpoveď Generálnej prokuratúre SR so sídlom v Bratislave k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku F. Q.. Ministerstvu spravodlivosti SR bolo dňa 27.10.2015 doručené podanie Generálnej prokuratúry SR zo dňa 23.10.2015, ktorým Ministerstvu spravodlivosti opätovne Generálna prokuratúra SR so sídlom v Bratislave zaslala žiadosť F. Q., nar. XX.X.XXXX, zastúpeného advokátom F. L. E. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Táto žiadosť bola opakovane postúpená Generálnej prokuratúre SR ako orgánu oprávnenému konať v mene Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 4 ods.1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. Napriek opätovnému zaslaniu postúpenej žiadosti ministerstvo konštatuje, že žiadosť F. Q. o predbežné prerokovanie nároku naďalej nepovažuje za žiadosť, ktorá môže byť prerokovaná ministerstvom a z tohto dôvodu ju nebude a nemôže prerokovať. Kvôli celkovému obrazu fungovania orgánov verejnej správy v očiach poškodených ju však ministerstvo fyzicky opätovne nezasiela Generálnej prokuratúre SR. V prípadných budúcich sporoch sa ministerstvo bude brániť v zmysle argumentácie uvádzanej v prípise zo dňa 15.10.2015 k opätovnému postúpeniu žiadosti, a bude na škodu Generálnej prokuratúry SR, ak sa takýmto postupom v rámci predbežného prerokovania oberie o možnosť riadneho prešetrenia dôvodnosti uplatneného nároku a jeho prípadné uspokojenie v rámci mimosúdneho konania.

23. Z predloženého vyčíslenia trov právneho zastúpenia - interného dokladu v konaní Okresného súdu Zvolena 5T/7/2015 bolo zistené, že celková tarifná odmena za úkony uskutočnené od 26.5.2014 do 23.7.2015 predstavuje 880,065 Eur, čo s DPH je 1.056,08 Eur. Režijné paušály predstavujú 109,35 Eur, čo s DPH predstavuje 131,22 Eur. Výška tarifnej odmeny je vypočítaná v zmysle ustanovenia § 12 ods.3 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení, podľa ktorého pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého orná hranica neprevyšuje 5 rokov, jedna dvanástina výpočtového základu. Náhrada za stratu času stráveného cestou zo sídla obhajcu do U. a späť v dňoch 3.10.2014, 24.10.2014, 26.2.2015 a 10.4.2015, predstavuje pri 4 aj začatých polhodinách pri sadzbe 1/60 výpočtového základu po 13,40 Eur a časového rozsahu 4 aj začatých polhodín pri sadzbe 1/60 výpočtového základu po 13,98 Eur spolu 53,60 Eur + 55,92 Eur + 20% DPH, čo je spolu 131,42 Eur. Náhrada za stratu času stráveného cestou zo sídla obhajcu do Banskej Bystrice, kde sa konalo verejné zasadnutie dňa 23.7.2015, t.j. zo Zvolena do Banskej Bystrice a späť pri časovom rozsahu 2 začatých polhodín pri sadzbe 1/60 výpočtového základu za jednu aj začatú polhodinu vo výške 13,98 Eur, je to 27,96 Eur + 20% DPH, čo je spolu 33,55 Eur. Cestovné náhrady boli vyčíslené vo výške 78,31 Eur + 15,35 Eur, čo je spolu 93,66 Eur, a to za cestu uskutočnenú 4 x zo Zvolena do U. a späť v dňoch 3.10.2014, 24.10.2014, 26.2.2015 a 10.4.2015 a za 1 cestu uskutočnenú zo Zvolena do Banskej Bystrice a späť dňa 23.7.2015. Celkove trovy obhajoby v trestnom konaní tak predstavovali sumu 1.445,93 Eur.

24. Podľa článku 46 ods.3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

25. Podľa § 3 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a. nezákonným rozhodnutím,
- b. nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c. rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d. nesprávnym úradným postupom.

26. Podľa § 5 ods.1 uvedeného zákona, za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

27. Podľa § 5 ods.3 uvedeného zákona, za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

28. Podľa § 6 ods.1 uvedeného zákona, za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

29. Podľa § 6 ods.2 uvedeného zákona, za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

30. Podľa § 6 ods.3 uvedeného zákona, za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na

ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

31. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo 87/2012 zo dňa 19.6.2013, je výsledok tohto konania. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Žalovaná zastúpená Ministerstvom vnútra SR žalobcovi oznámila, že nárok na náhradu škody neuznáva. V dôsledku toho sa žalovaná stala orgánom verejnej moci konajúcim v tomto prípade za štát.

32. Predmetom konania je náhrada škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, za ktorý zodpovedá štát za podmienok ustanovených týmto zákonom (§ 3 ods.1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.). Právo na náhradu škody vzniknuté v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia je právom účastníka konania, ktorému následkom vydania nezákonného rozhodnutia vznikla škoda; jeho právu (na druhej strane) vznikla povinnosť štátu vzniknutú škodu nahradiť.

33. Ústavno-právny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené postúpením veci inému orgánu treba hľadať nielen v ustanovení článku 46 ods.3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine, predovšetkým v článku 1 ods.1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takej situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

34. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1.7.2004, a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30.6.2004. Súdna judikatúra dovodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery, prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb., sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné.

35. Podľa § 4 ods.1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods.1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

36. Osobitným predpisom sa v tomto prípade rozumie § 38 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre.

37. Podľa § 38 ods.1 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, prokuratúru tvoria tieto štátne orgány:
a) generálna prokuratúra, ktorej osobitnou súčasťou s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky je Úrad špeciálnej prokuratúry (§ 55b až 55l),
b) krajské prokuratúry,

c) okresné prokuratúry.

38. Výška vyčíslených trov nebola medzi sporovými stranami sporná. Sporný bol základ žalovaného nároku.

39. Na základe takto uskutočneného dokazovania súd dospel k názoru, že žalobcovi vzniklo právo na náhradu škody, lebo žalobca bol v trestnom konaní právoplatne oslobodený spod obžaloby, lebo nebolo preukázané, že sa dopustil skutku, ktorý mu za vinu kládla prokuratúra - Okresná prokuratúra C., ktorá proti žalobcovi podala obžalobu. K námietke nedostatku pasívnej legitímácie na strane žalovanej súd poukazuje na vyššie citovaný právny názor Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp.zn. 8Cdo/289/2014 zo dňa 14.10.2015, ktorý bol publikovaný v Zbierke súdnych stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 1/2016. Preto súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a žalovanú zaviazal na náhradu škody v žalovanej výške 1.445,93 Eur.

40. Podľa § 16 ods.4 uvedeného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

41. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 13.8.2015. S prihliadnutím na to, že žalovaná žiadosti nevyhovela ani v 6-mesačnej lehote, súd zaviazal žalovanú aj na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods.1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov.

42. Podľa § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

43. V tomto prípade bol žalobca úspešný v plnom rozsahu.

44. Podľa § 262 ods.1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

45. Podľa § 262 ods.2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v 4 vyhotoveniach (§ 355 ods.1 C.s.p. a § 362 ods.1 C.s.p.).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Odvolanie môže podať intervenient, ak tvorí so stranou podľa § 359 C.s.p. nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 360 ods.1 C.s.p.).

V ostatných prípadoch môže intervenient podať odvolanie so súhlasom strany podľa § 359 C.s.p. (§ 360 ods.2 C.s.p.).

Lehota na podanie odvolania plynie od doručenia rozhodnutia intervenientovi (§ 360 ods.3 C.s.p.).

Prokurátor môže podať odvolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 361 ods.1 C.s.p.).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods.2 C.s.p.).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty podľa ods. 1 preto, že odvolateľ sa spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia (§ 362 ods.3 C.s.p.).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na nepríslušnom súde preto, že odvolateľ sa spravoval nesprávnym poučením o súde príslušnom na podanie odvolania. To platí aj vtedy, ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o súde príslušnom na podanie odvolania (§ 362 ods.4 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods.1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods.2 C.s.p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods.3 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd (§ 367 ods.1 C.s.p.).

Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu (§ 367 ods.2 C.s.p.).

Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 ods.3 C.s.p.).

Osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia (§ 368 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova (§ 369 ods.1 C.s.p.).

Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania (§ 369 ods.2 C.s.p.).

Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví (§ 369 ods.3 C.s.p.).

Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 ods.4 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia (§ 370 ods.1 C.s.p.).

Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví (§ 370 ods.2 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 ods.3 C.s.p.).

Žalobu nie je možné v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.).

V odvolacom konaní nie je možné uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok (§ 220 ods.1 C.s.p.).